

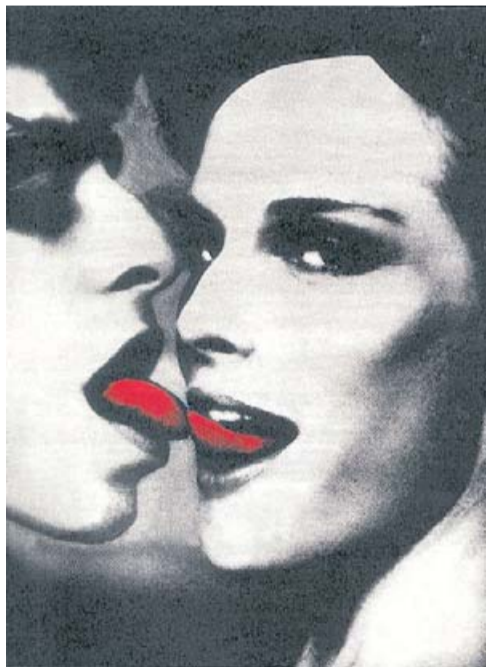

Dante Alighieri

“A la meitat del camí de la vida em vaig trobar dins d’una selva obscura, perquè havia deixat la recta via. Quina cosa tan dura és dir com era aquesta selva salvatge, aspra i forta, que em renova la por només pensar-hi! És tan amarga, que és poc menys que mort...”

Dante Alighieri, autor d’una de les grans obres de la literatura universal, la ‘Divina Comèdia’, va morir dimarts va fer 700 anys malalt de còlera i exiliat de la seva Florència natal.

PROPOSTA

Terranova 2021

El ‘catàleg’ de l’underground dels 70

Fins al 28 de novembre encara es pot visitar al Palau Robert la magnífica exposició *Underground i contracultura a la Catalunya dels 70*, una mostra que ha tingut com a comissari Pepe Ribas, l’històric director de la revista *Ajoblanco*, i que compta amb desenes de documents sobre aquell moment clau. Ara, a més, s’acaba de presentar el catàleg de la mostra, un llibre de 400 pàgines editat per Terranova, dirigit també per Ribas i dissenyat per Juan Antonio Álvarez, que completa i amplia en paper l’exposició.

L’11-S i ‘L’última nit’ de Spike Lee

Toni Vall

Touchstone Pictures

Sempre vull tornar a *L’última nit*, de Spike Lee. Hi tornaré aviat, he sentit de nou la pulsació de veure-la una altra vegada. Per què? No calen motius, però aquesta vegada n’hi ha un, els vint anys de l’11-S, esclar. Aquella història del traficant condemnat a presó que aprofita les últimes hores en llibertat per passar-les en companyia de la seva parella i els seus dos amics íntims. I Manhattan, retratada per Lee com una companya fidel, ferida, commoguda, colpida pels recents atemptats. Una ciutat en silenci, tot just iniciada la reconstrucció de la Zona Zero, les ferides obertes en canal, la tristesa ho impregna tot. Quina pel·lícula tan extraordinària, tan subtil, quins silencis, quina tendresa en tots i cada un dels plans. Els tres amics passejant per Battery Park amb el cap cot, sense saber molt bé on van, entrant en una discoteca, jurant-se amistat eterna. Edward Norton i Rosario Dawson a la banyera, aprofitant els últims instants d’amor. Philip Seymour Hoffman, avergonyit perquè la seva alumna el provoca i ell és un passerell que no sap què fer. Quin actor tan impressionant i com el trobo a faltar.

Recordo el primer cop que la vaig veure, l’any 2003 al cinema Renoir Floridablanca de Barcelona. Em va impressionar que fes només dos anys de l’11-S i ja fos nostra per sempre la que –ho vaig veure claríssim– segur que seria una de les millors pel·lícules sobre l’11-S que es rodarien mai. Es va dir que calia esperar, no precipitar-se, agafar perspectiva, deixar passar un temps abans de permetre que la ficció s’hi apropés. Spike Lee no en va fer cas. I ho és, de les millors, i tant que sí. Al llarg de vint anys, n’hem vist ja unes quantes més que aborden el tema de manera més o menys explícita o intencional (teniu a la cartellera *Worth*, que val molt la pena, per cert), però poques com *L’última nit* s’hi han atansat de manera tan humana, tan poc artificiosa, tan clavada en el to, en el relat, en el retrat de la tragèdia com a trauma íntim, somort, que no s’explicita però que és devastador. Torneu-hi o descobriu-la per primer cop. Descobrireu un tresor. ●

